

ВАРНАНСКИ ОБЩИНСКИ ВЕСТНИКЪ

JOURNAL DE LA MUNICIPALITÉ DE VARNA

ИЗДАВА ВАРНЕНСКАТА ГРАДСКА ОБЩИНА — ORGANE OFFICIEL DE LA MAIRIE — VARNA

Основанъ и редовно излизашъ отъ 1888 год.

Брой 2 лв. — Излиза седмично.

Телефонъ № 103.

Edition Hebdomadaire 1 n. 2 leva.

Абонаментъ за България:

За година . . . 55 лв.
За 6 месеца . . . 30 лв.

Всичко за вестника се
изпраща чрезъ
кметството — Варна.

Toute publication et
correspondance doivent
être adressées à la Muni-
cipalité — Varna.

Abonnement pour l'étranger:

Annuel . . . 110 lv.
Pour 6 mois . . . 60 lv.

Уредникъ: Б. Д. ГЕНЧЕВЪ.

ОБЯВЛЕНИЯ: Официални по 2.50 лв.
на кв. см; търг. по споразумение.

Redacteur: B. D. GENTCHEFF.

ПРОЛЕТЪТА ДОЙДЕ

И благоуханно нагизди морската градина

Единъ две хиляди годишенъ старецъ въ гр. Варна.*)

Хубава и засмѣна е курортна Варна!

Извила грациозно бръгъ, тя гледа съ радостъ своя лазуренъ вдъхновителъ — морето. То неморно пѣе разногласната си пѣсень, галейки отъ вѣкове китния ѝ лжкатушенъ бръгъ...

Его жизнедаряващата пролѣтъ отново пакъ разхубави и подмлади разноцвѣтната рамка, изпъстрена съ лозя, паркове и градини.

Всѣка гжнка на този чуденъ бръгъ е наслада, история и легенда, нащепвана отъ безмълвието на миналото и старинитѣ

Въ единъ кжтъ на подножието на „Галата баиръ“ имаме запазена и до днесъ една хилядолѣтна старина отъ нашата чудна флора.

Едно, единствено, старо дърво — **чинаръ** или **платана (платанюзъ ориенталисъ)** останало отъ хилядолѣтия. Това дърво по настоящемъ е въ владението на фабрика „Текстиль“. Високо и дебело съ голѣмъ хралупестъ дънеръ, съ високи и на ширъ разклонени клоне и съ широки перести, като на лозата, листа. Кората му е цѣла набръздена съ дълбоки бръчки и тумори (издутини) — придобити отъ борбата съ стихийтѣ, водена въ продължение на хиляди години.

Споредъ изчисленията, предадени отъ стари хора, този чинаръ е старъ повече отъ 2000 години.

Всѣка пролѣтъ по краищата на жицовиднитѣ дървесни жилки на младитѣ му клонки завързватъ по 3 или 4 бодливи семенни топки.

Тѣзи топки, макаръ и оздрели до есенъта, не падатъ, а цѣла зима неустрашими стоятъ, люшкани отъ бури, всрѣдъ снѣгъ и ледъ, тѣ отрайватъ до идната пролѣтъ, когато се откачватъ и падатъ.

Около чинари, които растатъ на воденисти мѣста, отъ тѣзи паднали сѣмена, заринати въ мократа почва, се засаждаатъ млади такива.

Такава чинарова гора имаме въ България въ севернитѣ склонове на Централнитѣ Родопи при селото Бѣлашица — Пловдивско.

Но нашия старецъ-великанъ нѣмалъ щастieto да ни остави свои младички.

Сѣднали подъ гжстата сѣнка на нашия две хилядогодишникъ, вслушани въ шепота на листата му, ние чуваме пѣсеньта на щастливо изминатитѣ весели дни на младостъта на миналитѣ поколения.

Дълги години често Варненската младежъ си е устройвала гуляи подъ този чинаръ съ изстудено вино и ракия въ голѣмата подъ него чешма... Вгледани въ широката му хралупа, въ голѣмитѣ тумори и дълбоки бръзди на тоя дънеръ, ние намираме въ него паметникъ на далечни вѣковни исторически преживелици. Ние виждаме нашата упорита издръжливостъ презъ дългогодишнитѣ борби, тласъци, завоевания и сждбоносни сжития разигравани по земята ни.

Пренесени години назадъ, виждаме насѣдали старци, подпрени на здравия му дънеръ, да разказватъ историята на този чинаръ-платанъ.

Той билъ пренесенъ отъ финикийскитѣ моряци отъ Индия. Въ своитѣ редки пребивавания и кратковременно престояване на Варненския бръгъ, тѣ сж си оставили бѣлегъ за ориентация за побързо и полѣсно намиране на сладка вода на пристанищния бръгъ. Този белегъ е билъ чинаря за сѣтъ до голѣмата крайбръжна чешма. Донесенъ отъ далечната му родина — Индия, чинаря е билъ за сѣтъ и като основа на източната култура, напом-

нящъ на вѣчно подвижнитѣ моряци единъ тѣхенъ уютенъ кжтъ на почивка и прохлада.

Подъ Галата баиръ е било тогавашното пристанище.

Пѣсчния насипъ подъ този баиръ се е образувалъ въ течение на дълги години отъ натрупаната прѣстъ върху каменната стена, зидана презъ времето на Аспаруха. Остатъци отъ основитѣ на тази пристанищна стена сж намѣрени и сега при прокопаване каналъ за вода отъ Галата за новата клиница.

До скоро Варненския чинаръ е билъ съ незаринати корени и голѣмъ хралупестъ дънеръ, но сега, като владение на фабрика „Текстиль“, по нареждане на съзнателния и интелигентенъ фабрикантъ Г-нъ Николовъ, чинаря е грижливо закрилъ и хралупата му бетонирана.

Съ това се гарантира живота на тази двехилядна старина още за стотици години. За тази служба кжтъ нашия великанъ г-нъ Николовъ заслужава адмирации.

Въ Варна имаме още на 4 мѣста чинари, но тѣ сж малки, като най-стария е 50 годишенъ въ бившата кжща на П. Икономовъ, а най-млади имаме посждени въ долната алея при морскитѣ бани.

Освенъ Варненския чинаръ-платанъ имаме таквъ, но много по-старъ при селото Бѣлашицъ. Бѣлащенския чинаръ е на около 2500 години, който е и родоначалникъ на млада около него гсричка, поникнала отъ засипанитѣ преди 70—80 години при едно наводнение на рѣката Новоселска чинаровитѣ шушулки.

Другъ чинаръ имаме и при Станимъка, но той е младъ 900 годишенъ, комуто преданието преписва историческото шестливо събитие, че на него нѣкога Царъ Иванъ Асенъ си е вързвалъ коня.

Най-много се срещатъ чинари по отдѣлно или на малки групи около Охридско. Най-забележителенъ чинаръ е въ околността на Охридското езеро — на северния му бръгъ въ политѣ на каменната скала. Неговия дънеръ е съ голѣма хралупа, толкова голѣма, че въ нея може да се побере конникъ съ коня си. Въ турско време тази хралупа е служела за кафене, кждето се помѣщавалъ кафеджията съ инвентара си. Като приготвявалъ тамъ кафето, кафеджията го е поднасялъ на клиентитѣ си турци насѣдали подъ клонестата сѣнка около грамадния дънеръ (12 м. въ периметъръ). Подъ обаянието на наргелетата, ароматния македонски тютюнъ и ромола на голѣмата чешма, турцитѣ сж се наслаждавали на, съ нищо ненарушителното си спокойствие.

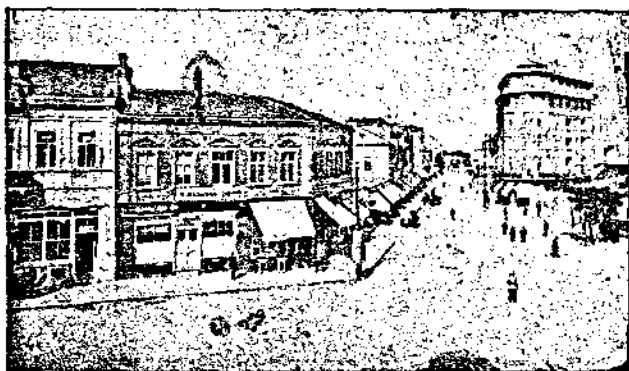
Отечеството на Чинаръ-Платаната (*platanus orientalis*) е Източна Индия. Пренесенъ е въ Европа преди хиляди години. Намира се въ Балканския полуостровъ, но въ изобилие расте и въ Кримския полуостровъ и Кавказъ. Обича воднитѣ мѣста. Засаждалъ се и съ млади клончета, както трепетликата и тополата.

По своята дълготрайностъ, чинаря дава доказателство на голѣмо безстрашие предъ капризната климатическа промѣна и страшнитѣ природни стихии, но единъ е врагътъ, отъ когото не може да се запази — човѣкътъ.

Той най-съзнателно го изтрѣбва за задоволяване на не толкова необходима потреба за правене на луксозни мобили...

По сюжетъ и събрани данни отъ о. з. подполковникъ Т. Етимовъ написани Ю. П. Иванова.

*) По технически причини снимки отъ него ще дадемъ въ следния си брой.

Площадъ „Независимостъ“ (Мусалла)

Крайбрежния булевардъ „Царъ Фердинандъ“

Д-ръ Цв. Ангеловъ
Н-къ Варн. военна болница

ТУБЕРКУЛОЗНАТА ОПАСНОСТЪ

Туберкулозата като болестъ датира отъ незапомнени времена, ала едва въ последнитъ две столѣтия, особено съ развоя на градския животъ, индустрията и съ голѣмото осложняване на тоя животъ въ всички отношения, тя почна силно да заплашва човѣчеството, като се обърна въ една постоянна, бавна, не рѣдко забелѣзвана, ала опасна епидемия. Отъ тогава тя обърна по-сериозно внимание на медицината върху себе си.

Пръвъ Байль въ 1810 г. констатира присъствието на малки своеобразни възелчета въ най-различни органи на тѣлото у умрѣли и доказа тѣхното отношение къмъ бѣлодробната туберкулоза. Лаенекъ 1911 год. забелѣзва прераждането на тѣзи възелчета, туберкули, отъ тѣто и името туберкулоза, а Вирховъ описа туберкулитъ като провидни зрънца съставени отъ лимфоидни клетки. Вилеминъ въ 1865 г. откри, че при вкарването на материалъ отъ възелчетата въ тѣлото на здрави животни, последнитъ заболяватъ искусствено отъ туберкулоза. Въ 1882 год. Кохъ откри за пръвъ пѣтъ туберкулозниятъ бацилъ

Днесъ туберкулозата въ всевъзможнитъ нейни прояви се базира не само върху нѣкакви анатомични признаци, а за туберкулозно се сѣта всѣко заболяване, което се възбужда отъ Коховия бацилъ. Постоянното присѣствие на последния се доказва днесъ въ всѣкакво туберкулозно заболяване на бѣлитъ дробове, мозъчното вещество, червата, далака, черния дробъ, ставитъ, коститъ, жлѣзитъ и др.

Туберкулозния бацилъ е малко, невидимо съ просто око животно, твърде упорито и неподаващо се на физическитъ и химически влияния. Въ засъхнала хранка запазва своя виталитетъ до 9 месеца. Дневната свѣтлина го убива въ 3 дни, а слънчевата въ 3 часа. Въ гореща вода при 85° умира въ една минута, въ 78° въ две минути, въ 5 на сто карболъ 24 часа, сублиматъ 2 часа и пр.

Въ 90 на сто отъ аутопсиранитъ тѣла се намиратъ туберкулозни огнища, въ повечето случаи въ излѣкувана форма. Въ социално отношение е отъ толкова по-голѣмо значение, тъй като тя е

една бавна — хроническа болестъ, която дълго преди смъртта прави хората неспособни за работа.

Презъ цѣла една серия отъ вѣкове, човѣчеството е живѣло съ идеята, че туберкулозата е родена отъ туберкулозни родители, и че и децата му ще бждатъ туберкулозни. Въ 1898 год. Кийсъ заявява въ своята теза, че ролята на наследствеността е незначителна. По настоящемъ нѣма нито единъ физиологъ, който да подѣржа, че туберкулозата е наследствена. Никой не е можалъ да докаже, опитно, че сперматозоида или яйцето могатъ да заразятъ зародиша. Въ извънредно рѣдки случаи Коховия бацилъ може да мине презъ плацентата и да зарази зародиша; публикувани сж до сега само нѣколко случаи. Необорими факти сж установили, че децата на туберкулознитъ нито сж предразположени къмъ туберкулозата, нито сж имунизирани. Туберкулозата е една заразителна болестъ, въ която главна роля играе количеството отъ бацили. Ако количеството е слабо и се поема или гълта въ отдалечени интервали произвежда се мълчалива зараза скриваема съ туберкулиновата реакция. Въ по-голѣмата частъ отъ възрастнитъ реакцията е положителна. Ако количеството, което се поема е голѣмо, явява се еволюиращата форма.

Туберкулозата е една отъ най-разпространенитъ болести, както въ България, така и въ цѣлия свѣтъ. България, страната на розитъ, на южното слънце, дава три пѣти повече жертви на туберкулозата, отколкото Англия, страната на фабричния пушекъ и влажната мъгла. Но тайната на туберкулозната напасть не се крие въ висинитъ на ясното небе, а трѣбва да я търсимъ въ праха на улицата и въ мрака на колибата.

Въ България отъ нея умиратъ годишно 25—30 д. на 10,000 жители. Холерата и чумата, които се считаха за най-страшнитъ болести, понеже взематъ много жертви, но които идватъ отъ време на време, особено при днешнитъ санитарни условия бледнеятъ предъ туберкулозата. Въ Европа умиратъ отъ нея 1.5 милиона души, а въ България боледуватъ годишно 150,000, а умиратъ 15,000 д.

Като се вземе подъ внимание, че санаториалното лѣчение не може да се приложи винаги по отношение на всѣка болестъ, защото докато Франция разполага на 6000 души, Германия ни 3000 души съ едно легло, ние на 17,000 души разполагаме съ едно санаторно легло, лесно обяснимо е голѣмиятъ процентъ на смъртността у насъ отъ туберкулоза.

За да може човѣчеството да се бори противъ тая свирепа болестъ е станало нужда да се организира обща акция, защото нигдѣ другагѣ както при туберкулозата, не може да се приложи максимата „по-добъръ да предпазимъ, отколкото да лѣкуваме“.

Пътятъ на спасението ни е начертанъ отъ примѣра на другитѣ по-културни и по-богати страни, Лѣкарството противъ туберкулозата е открито: то е въ предпазната медицина, ранната диагноза, наврѣменното лѣкуване. Разпространението на туберкулозата е наистина ужасно. Като се събератъ цифритѣ за умрѣлитѣ въ разнитѣ страни и презъ разни години се вижда до поразителностъ, че нѣма друга болестъ, която да извършва такива опустошения, както това прави туберкулозата. Нито епидемиитѣ съ своята стихийностъ, нито войнитѣ съ своитѣ масови жертви за кжсо време при съвременнитѣ и изстребителни оржия даватъ такива числа заболели и умрѣли както туберкулозата. Епидемиитѣ и войнитѣ сж винаги временни опусто-

шителни фактори, когато туберкулозата действа непрекъснато, всѣки день и всѣки частъ. Противъ войнитѣ човѣчеството е вземало и взема енергични мѣрки, като ги е намалило съ това до голѣма степенъ и даже премахнало въ нѣкои страни за винаги.

Противъ туберкулозата ние сме още безсилни и въ пълната смисълъ на думата, далечъ сме още отъ да вземемъ мѣркитѣ, които биха се явили поне до значението на обикновената работа въ живота. Туберкулозата е станала такова обикновено явление, че народнитѣ маси навсѣкжде сж примирени съ нея и даватъ грамадни жертви съ една удивителна безпомощностъ съ едно невѣроятнo спокойствие. Мисълта за борба и за масова борба съ това зло не сжествува въ народното съзнание и толкозъ по-слабо колкото по-слабо е развито социалното чувство.

Статистикитѣ за туберкулозата нигдѣ не се отличаватъ съ изчерпателностъ и пълна точностъ и ние знаемъ винаги само приблизителнитѣ цифри на смъртността, които сж винаги по-малки отъ действителността.

Презъ 1929 г. въ окръжнитѣ градове на България, чието население възлиза на 1,130,131 жители сж умрѣли 19,110 души отъ които 3286 отъ туберкулоза, презъ 1928 год. — 3410 души, презъ 1927 г. — 3462 души.

Стоянъ Велковъ.

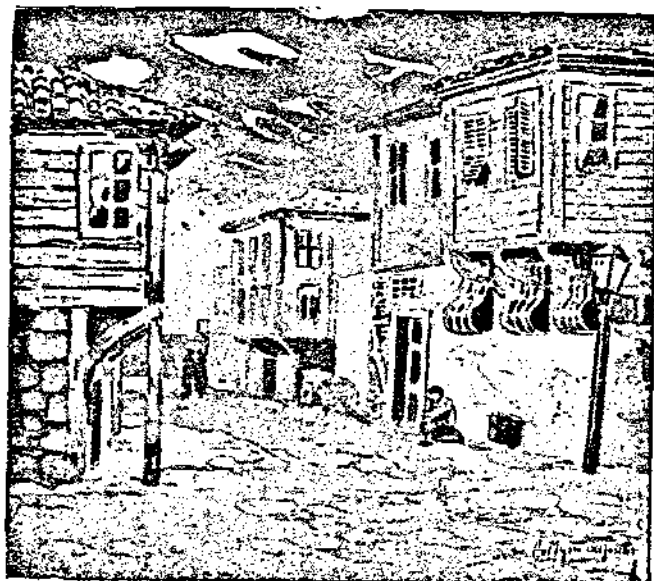
СТАРИТѢ БОЖЕСТВА ВЪ ВАРНА

Сведенията, които сж достигнали до насъ за религиознитѣ представи и култъ къмъ боговетѣ въ стария Одесось сж твърде оскъдни и недостатъчно изследвани. Това, което знаемъ за вѣрванията и почитта къмъ боговетѣ на старата Варна, ние дължимъ главно на надписитѣ, въ които се срѣщатъ имената на отдѣлни божества, тѣхнитѣ

изображения върху различни възпоменателни паметници, случайнитѣ упоменавания на древни писатели, които сж засѣгали въ своитѣ съчинения историята и бита на крайморското население и особено по изображенията на монетитѣ, които сж били сечени въ Одесось още отъ твърде ранна епоха. Впрочемъ историята на черноморскитѣ колонии изобщо е малко известна, защото последнитѣ не сж взимали непосредствено участие въ политическия животъ на Елада.

Както знаемъ стариятъ Одесось е билъ основанъ отъ йонийски колонисти изъ града Милетъ около 570 година пр. Христа. Естествено, новитѣ поселници сж донесли тукъ своитѣ домашни божества и сж имъ отдавали почитъ както въ своята родина. Новоосновениятъ градъ обаче, заселенъ всрѣдъ едно гжсто тракийско население, разположенъ на морския брѣгъ, кждето сж слизали и сж се смѣсвали преселници и мореплаватели отъ цѣлия античенъ свѣтъ, не е могълъ да запази за дълго чиста и непокътната праотеческата си религия. Промѣната въ населението на този кръстопътъ отъ северъ къмъ югъ е предизвикала безъ друго и едно смѣсване на божества и религиозни представи и въ общия религиозенъ животъ на града се извършва съ течение на времето едно взаимодействие на различни културни елементи, явление, което ние можемъ да отбележимъ и на малкото паметници, завещани отъ онази епоха.

Въ градоветѣ на черноморското крайбрѣжие грѣцкото влияние е сжщо твърде силно и така

Стара улица въ I участъкъ на Варна преди 30 години

тѣсно е споило мѣстнитѣ елементи съ формитѣ на елинската култура — и религиозно съзнание, че представлява за науката днесъ голѣма трудност да се отдѣлятъ единъ отъ другъ и да се разграничатъ двата елемента.

Главна роля въ тази обмѣна на религиозна почва сж играли безсѣмнено вѣрванията на тракийското население. До като въ предисторическа епоха тракийцитѣ сж обогатили религиозния животъ на гърцитѣ съ образи отъ своитѣ вѣрвания, сега при промѣнени условия, чисто тракийски божества приематъ много отъ атрибутитѣ на грѣцкитѣ богове, биватъ отождествявани съ последнитѣ, а заедно съ това въ обрядитѣ и почитѣта сж се вмѣкнали и много елементи отъ култа на боговетѣ отъ Олимпъ. Не сж останали безъ влияние въ Одесосъ и ориенталскитѣ религии, най-напредъ по времето на елинизма и особено въ по-късната епоха на религиозенъ синкретизъмъ, когато отъ изтокъ нахлуватъ, заедно съ оживенитѣ търговски сношения и движението на римскитѣ легиони, и нови религиозни представи и учения.

На най-висока почитъ у старитѣ одеситяни е стоялъ така наречениятъ Великъ богъ — теосъ мегасъ, владетель на подземното царство, навѣрно сжиятъ богъ Хадесъ или Плутонъ отъ грѣцкия пантеонъ. Като закрилникъ на града и богъ въ благополучието, намираме го често изобразяванъ по монетитѣ на Одесосъ, които сж били сечени въ града още отъ 4 в. пр. Хр. и достигатъ до римската императорска епоха въ 3 в. сл. Христа. Обикновено Великиятъ богъ е представенъ на изображения стоящъ или полегналъ или като конникъ, облеченъ въ дълга дреха и съ рогъ на изобилието въ ржка. Той държи сжщо така жертвено блюдо, въ което приема дароветѣ, поднесени му отъ неговитѣ почитатели. На монетнитѣ изображения често се вижда тънката амфора, обърната съ устietо надолу, като да се излива отъ нея нѣкаква течностъ. Съ течение на време така нарисуваната амфора сама вече означава емблемата на града. За тракийското население на Одесосъ най-близъкъ до Великия богъ е билъ Дерзеласъ или Дарзала. Той е приелъ напълно атрибутитѣ на теосъ мегасъ, рога на изобилието и жертвеното блюдо, а носи сжщо така и неговия прѣкоръ Великъ богъ; въ римската епоха той е билъ вече официално признатъ богъ-покровителъ на Одесосъ. На каква голѣма почитъ се е радвалъ той въ града, можемъ да заключимъ отъ обстоятелството, какво въ негова честь сж били уредени състезания, наречени по неговото име Дарзалеи; игритѣ сж станали въ времето на императоръ Гордианъ (238—244 г.) по случай едно негово посещение въ Одесосъ. Въ честь на това събитие сж били сечени монети, на които се виждатъ изобразени и наградитѣ, опредѣлени за победителитѣ въ състезанията. Като покровителъ на гимнастическитѣ дружества Великиятъ богъ Дерзеласъ е билъ твърде много таченъ отъ младежѣта, която се е поставяла подъ неговата закрила и му е отдавала благодарствени оброчи.

Великиятъ богъ е билъ дарителъ на плодородието и затова е билъ почитанъ като подземенъ, хтонически, богъ. Въ Одесосъ е намѣрилъ широкъ приемъ и култътъ на другитѣ хтонически божества, на които се дължи плодородието, а именно

богинитѣ Деметра, Майката земя, и нейната дъщеря Кора. Връзката между последнитѣ и подземния богъ Плутона ни е добре позната отъ грѣцката митология. Всѣка пролѣтъ похитената отъ Плутона богиня излиза на горния свѣтъ и носи новъ животъ въ растителното царство. Въ Одесосъ, като пристанищенъ градъ, чието благосъстояние се е дължало най-главно на търговията на зърнени храни, култътъ на дветѣ богини е напълно обяснимъ. Въ Черноморското крайбрѣжие тѣхъ намираме още въ 4 в. пр. Хр., а заедно съ голѣмото развитие на земедѣлието е расла и тѣхната почитъ. Деметра и Кора сж били наричани въ Одесосъ велики божества, теи мегали, и сж били изобразявани на монетитѣ заедно съ горяща факла и житни класове въ ржцетѣ. Отъ единъ паметникъ узнаваме, че тѣ сж имали въ града общо светилище, наречено Самотракионъ по името на тѣхната родна земя въ Тракийския Самосъ.

Не ще бжде излишно, ако споменемъ, че култътъ на подземнитѣ божества е носилъ общо мистиченъ характеръ и е указалъ голѣмо влияние въ религиозния животъ на древността. Тайнственото зараждане на живота и неразрешената загадка на смъртта, вѣчното възраждане въ природата и събуждането ѝ следъ времененъ сънъ — всичко това е пълнѣло още отъ най-стари времена хората съ едно дълбоко благоговение предъ великитѣ тайни на Всемира. Най-силно се е проявилъ този мистиченъ характеръ въ култа на Деметра и Кора отъ една страна и на тракийския богъ Диониса отъ друга, а главнитѣ центрове на възникването и развитието на култа сж били тракийскитѣ брѣгове. Съ течение на времето мистиката е проникнала въ цѣлия античенъ свѣтъ и е упражнила силно влияние върху ума и душата на древността, като се е превърнала въ високата концепция за задгробенъ животъ. Безспорно въ създаване на мистиката тракийската религия е изиграла най-голѣмата роля.

Богътъ Дионисъ е почитанъ между тракийцитѣ още отъ най-стари времена. Обработването на лозата, която въ Тракия е расла въ диво състояние още отъ незапомнени времена и приготвяване на виното, сж създали богатия съ празненства служби, служби и тайнства, култъ къмъ Диониса, въ чието тържествено празнуване сж взимали еднакво участие мъже и жени. Странстванията и страдалческата съдба на Диониса, неговата смъртъ и възкресението му сж били вплетени въ многобройни легенди, които сж се разпространили по цѣлия античенъ свѣтъ. Неговиятъ култъ бързо е завоювалъ стария свѣтъ и е указалъ голѣмо влияние за бързото разпространение на християнството, подготвяйки му почва съ своя мистиченъ характеръ. Въ Одесосъ се намиратъ често релефни изображения на Диониса, а наименованието на гр. Дионисополисъ (Балчикъ) е потвърждение за широката му популярностъ въ черноморскитѣ земи.

Най-важно мѣсто въ религията на общотракийското население е заемалъ култътъ на богачерой, така наречениятъ тракийски конникъ. Най-често той е билъ изобразяванъ на каменнитѣ паметници, яхналъ на буенъ конь, съ копие въ ржка и съ развята наметка на рамото. Така той излиза на ловъ и сразява дивитѣ животни лъвъ, мечка

Рибарска хижа на носъ „Галата“ въ Варненския заливъ.

Една вила

или преследва плаха кошуга придруженъ отъ върното си куче. Намираме конника и на монетните изображения отъ Одесосъ, обаче тукъ той носи винаги рога на изобилието, който го сближава съ Великия богъ. Несъмнено религията на мѣстното тракийско население въ този случай е упражнила влияние върху култа на одеситянските божества и се е извършило едно смѣсване на мирния подземенъ богъ съ войнствения тракийски херой. Тракийскиятъ Богъ-конникъ е билъ издигнатъ до велико божество, нѣщо въ което се увъряваме и отъ изображенията на конника отъ нѣкои релефни точки заедно съ Херакла, Ареса и Хера. Особено интересенъ е за култовата история на Одесосъ прекорътъ на тракийския конникъ Манимасосъ. Тълкуването на това прозвище отъ персийски като „красивиятъ и великиятъ“, ни открива връзката на конника отъ Одесосъ съ нѣкое благодатно персийско божество, чийто култъ се е пренесълъ тукъ. Другъ источенъ култъ въ Одесосъ е билъ този на Сараписъ, който отъ Египетъ, отъ Александрия въ времето на Птоломеитъ, се е разпространилъ най-напредъ по гръцките градове и области край Сръдиземно море, а по-късно и въ провинциитъ на римската империя. Особено благоприятна почва е намѣрилъ култътъ на Сараписа, като хтонически богъ, въ тракийските брѣгове на Черно море, където хтоническите култове, както видѣхме, сж били пуснали дълбоки корени. Въ това отношение Одесосъ изглежда е стоялъ на първо мѣсто и оттукъ култътъ на всичките подземни божества е билъ разпространенъ по северното крайбрѣжие на Черно море, въ Керчь, стария Пантикапейонъ. Сараписа, намираме сжщо така по монетните изображения на Одесосъ, представенъ като Великия богъ, само че на главата си носи висока шапка Калатосъ.

Градътъ Одесосъ като йонийска колония е далъ сжщо така широкъ приемъ на Аполона, когото сръщаме по монетите на града, изобразенъ съ увенчана съ лаврови вейки глава, било самъ или заедно съ Великия богъ. Въ ржката си държи китара, като богъ на музиката. Въ града е ималъ свей храмъ, въ който сж били запазвани градските решения. Отъ другите божества на гръцкия пантеонъ, които сж били почитани въ Одесосъ, сръщаме на изображенията Атина, Асклепий и Хигия — здравеносни богове, Зевсъ, войнишкия богъ Аресъ и тайнствената Кибела. Щастието и злата участъ, която при близостта на черното

море и опасностите и изненадите, на които сж били изложени всѣки мигъ одеситянските рибари и мореплаватели, сж били почитани въ лицето на двете алегорични същества Тиха и Немезида, които сжщо намираме на монетите отъ Одесосъ. Покровители на моряците сж били двамата синове на Зевса — Диоскуритъ, изобразявани винаги заедно да припускатъ на своите бързи коне. Облеклото имъ е подобно на това на тракийския херой, на главите си обаче тѣ носятъ широки пѣтнишки шапки. Оржжието имъ се състои отъ дълго копие. На тѣзи богове-пѣтници сж били уреждани най-често угощения, наречени теоксении, въ които се е съглеждало непосредственото приобщаване на хората и боговете.

Жреческото съсловие въ Одесосъ е било на висока честь и е произхождало отъ най-знатните фамилии на града. Членоветъ на последните, както може да се заключи отъ нѣкои паметници, сж заемали ржководните мѣста въ градската уредба. Съ важни политически мисии сж били натоварени и жреците. Така споредъ историка Йорданесъ, когато македонскиятъ царъ Филипъ II заплашилъ съ обсада Одесосъ, градските жреци, облечени въ свѣтли одежди и съ китари въ ржце, излезли насрѣща, като молѣли боговетъ да отблъснатъ македонците. Капитулацията е била обаче приета и градътъ пощаденъ отъ разрушение.

Христовото учение, ще добавимъ накрай, следвайки пътя на оживените търговски сношения, се е разпространило въ старите културни центрове още въ първите години на християнската ера. На черноморските крайбрѣжни земи, то е било стигнало още наскоро следъ смъртта на Христосъ, споредъ църковното предание, разпространявано между скитските племена отъ самия св. Апостолъ Андрей Първозвани. Отъ сжщия е билъ ржкоположенъ и първиятъ варненски епископъ Амплиасъ. Заради усърдната си служба Амплиасъ е билъ поздравенъ отъ св. Апостолъ Павелъ въ посланието къмъ Римляните. Заедно съ възтържествуването на християнството презъ 4 в. сл. Хр. въ римската империя се туря край на езическото минало; сръщу многобожието на древния свѣтъ е била издигната вървата въ единния Богъ Исусъ Христосъ и християнскиятъ мирогледъ победно шедствува надъ развалините на многовъковната култура, изпъквайки любовта къмъ ближния като основа на царството божие на земята и като идеалъ на човѣчеството.

Лѣтувалитѣ презъ миналия сезонъ чужденци въ Варна

601 Ана Фридь — Виена
 602 Артуръ (семеино) — Виена
 603 Калъ Зилберионъ — Нова Бохемия
 604 Ерустъ Х. Росгеръ — Берлинъ
 605 Хорнъ Ото Куртъ — Верди
 606 Кални Янъ — Прага
 607 Юлия Хогоридисъ — Цариградъ
 608 Леа Мали Шарфшайнъ — Исмаилъ
 609 Гарабедъ Ширикчянъ — Букурещъ
 610 Бела Ласло — Будапеща
 611 Теа Шьонъ — Виена
 612 Крапосъ Безазиянъ — Цариградъ
 613 Францискъ Мозехо — Страмбергъ
 614 Данекъ Ярославовъ — Градище
 615 Гулиямосъ Парусиядисъ — Букурещъ
 616 Конрадио Маеръ — Мюнхенъ
 617 Фераресъ Артуръ — Грацъ
 618 Ешуа Гоберникъ — Тель-Авивъ
 619 Д-ръ Францъ Лежонъ — Виена
 620 Милионъ Поларъдъ — Нью-Йоркъ
 621 Карлъ Кишъ — Будапеща
 622 Огюстъ Мезенски — Виена
 623 Жозефъ Бекъ — Галахта
 624 Д-ръ Йозифъ Песълъ — Гинци
 625 Шафлеръ Стифани — Грацъ
 626 Ярославъ Трзилъ — Прага
 627 Пантолъ Мартонъ — Будапеща
 628 Лудвикъ Кабаларъ — Прага
 629 Франтиска Мушева — Прага
 630 Бехаръ Аронъ — Букурещъ
 631 Ема Чермакова — Прага
 632 Гертруда Малицъ — Виена
 633 М. Бено Лойзеръ — Черновицъ
 634 Король Виходски — Бърно
 635 Рихардъ Вагнеръ — Виена
 636 Ладиславъ Хехтъ — Будапеща
 637 Д-ръ Винтеръ Ерноне — Будапеща
 638 Парада София
 639 Д-ръ Винтеръ Ернестъ
 640 Цадески Кардосъ
 641 Тиборне Цадески
 642 Инясъ Папъ
 643 Илизабетъ Кисъ
 644 Полкъ Пиула
 645 Анна Палмеръ
 646 Ховатъ Жоржъ
 647 Полъ Хегедусъ
 648 Ладиславъ Полякъ
 649 Аниесъ Балинегъ
 650 Александъръ Латлеръ
 651 Маргаритъ Шварцъ
 652 Теодоръ Ротъ
 653 Жоланда Симонъ
 654 Ана Хиошбергъ
 655 Емерикъ Роскубергъ
 656 Амалия Бехеръ
 657 Орли Майеръ
 658 Гилямъ Калмаръ
 659 Максимила Рацъ
 660 Клара Рацъ
 661 Хари Берчели
 662 Емилъ Агостонъ
 663 Симонъ Радо
 664 Хола Барбома
 665 Бела Дицелъ

666 Д-ръ Хайнрихъ Галопъ — Инсбургъ
 667 Йозефинъ Шварцъ — Виена
 668 Мария Хансъ Блаеръ — Виена
 669 Алойзъ Винцль — Виена
 670 Индригика Брабцова — Прага
 671 Авженъ Батекъ — Кутнахора
 672 Луй Шапиро — Виена
 673 Хенингъ Христензенъ — Алпоръ
 674 Людмила Котутова — Ветроковице
 675 Мария Бохачкова — Напайедла
 676 Николай Смоленскъ — Кишиневъ
 677 Луиза Мауруберъ — Виена
 678 Прокешъ Мария — Будапеща
 679 Витеръ Керестешъ — Будапеща
 680 Ецженъ Еворска — Будапеща
 681 Нюмети Хашмедъ — Цариградъ
 682 Акиме Ибрихимова — Цариградъ
 683 Исмаилъ Ибрахимовъ
 684 Талибъ Злохти Бей — Ангора
 685 Либуша Казакова — Преровъ
 686 Здренка Мръщикова — Чаславъ
 687 Богданъ Ханакъ — Лота
 688 Милада Прузова — Олшани
 689 Крейчи Алошъ — Доброва
 690 Янъ Шемберка — Бърно
 691 Робертъ Восилка — Велка
 692 Леонардъ Рапапордъ — Букурещъ
 693 Мария Ходлъ — Виена
 694 Алфредъ Шайнеръ — Виена
 695 Менахемъ Хаймъ — Цариградъ
 696 Емилъ Торбица — Будапеща
 697 Даниелъ Пикори — Бърлатъ
 698 Йоханъ Шварцъ — Виена
 699 Ерославъ Петърбогъ — Прага
 700 Херианъ Венчъ — Букурещъ.

Разменени телеграми:

Иордановъ зам кметъ Варна

Вамъ и на варненското гражданство благодаря сърдечно за изказанитѣ ни поздравления по случай вчерашния празникъ.

Царьтъ.

София — Двореца

Негово Величество Царя

По случай бойния празникъ на армията и тоя на ордена „За Храбрость“, отъ свое име и това на Варненското гражданство поднасямъ на Ваше Величество сърдечни поздравления и пожелания за дълъгъ и щастливъ животъ за Величието на България.

Зам. кметъ: Ч. Иордановъ.

Печатница „Войниковъ“ — Варна. Тел. 502.

Д-ръ Н. Георгиев

ШАПЪ

Шапът е една акутна заразителна и силно прилепчива болест, която поражда двукопитните животни и е характерна с образуване на мехурчета върху мукозните ципи и кожата, най-вече в устата, вимето и копитата. Тази тъй много

прилепчива болест

се разпространява от време-навреме между говедата (воллове, крави, биволи) взема широки размъри, предава се на свинетъ и овцетъ и нанася голъми щети на земледълското стопанство.

Въ по-старитъ времена тя се е разпространявала много по-бърже и за две-три години е можала да обходи цяла Европа. Сега, благодарение на строгитъ ветеринарно-санитарни-полицейски мърки, болестта се разпространява много по-бавно, но все пакъ тукъ-таме остава по нѣкое огнище, отъ което въ послѣдствие болестта се разнася наново, особено презъ лѣтото и есеньта, когато става по-голъмо раздвижване на добитъка.

Макаръ че обикновено не е смъртоносна,

загубитъ отъ нея сж твърде значителни, защото изтощава и отслабва добитъка, намалява млѣчността на доиния, а работния прави временно негоденъ за работа. Сжщо така сж значителни и загубитъ вслѣдствие спиране на търговията и предвижването на добитъка. Всички тѣзи загуби може да се пресмѣнатъ сръдно до 1,000 лв. на глава, а въ нѣкои случаи и повече.

Шапът е причиненъ отъ единъ

virus, нареченъ ултраневидимъ,

защото не може да се види и съ най-усъвършенствуванъ микроскопъ. Този virus се намира въ кожата, въ съдържанието на мехурчето, въ слъзитъ и въ всички секрети на болното отъ шапъ животно.

Шапниятъ virus, оставенъ на дневна свѣтлина, умира за 24 часа, а на слънце за половинъ часъ, при температура по-висока отъ 80 градуса моментално. Студътъ сжщо го убива. Той не може да устоява на никое дезинфекционно сръдство, но най-бърже го убива 1% разтворъ сѣрна киселина.

Болестта може да се предаде направо отъ болнитъ на здравитъ животни съ изтичанията отъ устата и даже чрезъ дишането; косвено

чрезъ храната, пашата и водата,

замърсени отъ болни животни; често пѣти предмети и хора, които сж били въ контактъ съ болни отъ шапъ животни, могатъ да пренасятъ заразата.

Заразеното по този начинъ отъ шапъ животно проявява първитъ признаци на болестта следъ 2 до 7 дни, които започватъ съ едно трескаво състояние, повишение на температурата (40°, 41°) настръхване на косъма, намаляване или изгубване на апетита. Треската минава следъ 6 — 12 часа и тогава се появяватъ

мехурчета по устата, езика, вимето и между копитата.

Въ зависимостъ отъ силата на болестта тѣзи мехурчета се явяватъ или само по устата, или между копитата, или и на двѣтъ мѣста. Говедата спиратъ да преживятъ и млѣцатъ съ уста, по която се явява обилно изтичане на слюнка. Слюнката е

гъста, миризлива, леплива и се точи отъ устата на болното животно. На втория и третия день мехурчетата се пукатъ и отъ тѣхъ изтича една

жълтеникава течностъ.

Тази течностъ, както и слюнката на животно, сж силно заразителни.

Тѣй като тѣзи мехурчета сж много болезнени, животното не може да се храни, особено съ твърда храна. Когато ранитъ въ устата или между копитата се замърсятъ, тогава се появяватъ усложнения, които предизвикватъ понѣкога и падане на копитата. Ето защо е необходимо чисто държане на тѣзи рани и промиването имъ съ дезинфекционни сръдства.

Обикновено болестта трае 5 — 6 дни, а голѣмо нѣколко седмици.

Сигурно лѣкарство противъ шапа нѣма. Ето защо пѣкъ е необходимо чисто държане и лѣкуване на ранитъ за предпазването имъ отъ усложнение, а така сжщо и за по-скорошното имъ оздравяване.

Тѣй като поради

израняванията въ устата

животнитъ не могатъ да взематъ твърда храна, трѣбва да имъ се дава мека и течна такава (зелено сѣно, ярма, рѣдка каша и пр.). Като се промива устата имъ два-три пѣти на день съ подкиселена съ оцетъ вода, креолиновъ разтворъ 2—3 на сто, стипца — 5 на сто, ракия, йодова тинктура или разтворъ отъ сѣрна киселина 1 на сто. Сжщитъ дезинфекционни сръдства и синъ камѣкъ 2 на сто могатъ да се употребяватъ и за промивка на копитата, като се държатъ сжщевременно сухи и имъ се поставя дебела и чиста постилка отъ слама.

Най-сигурно сръдство за борба съ „шапа“ е изолирането на болнитъ животни така, че да не могатъ по никакъвъ начинъ да предадатъ болестта на здравитъ.

Поради

тежкитъ икономически загуби,

които „шапа“ нанася на земледълското стопанство, за да могатъ се взе необходимитъ мърки за прекратяване на болестта, закона за санитарно-ветеринарната служба (чл. 97, 98, 99 и 101) задължава всички стопани на животни, пастири, ханджии, хотелиери, търговци на добитъкъ, общинскитъ и административни власти, ветеринарни лѣкари и ветеринарни фелдшери на свободна практика да съобщаватъ веднага на най-близката властъ, щомъ като забележатъ болни отъ „шапъ“ животни.

При появяването на шапъ въ страната Министерството на земледѣлието и държавнитъ имоти взема специални мърки за ограничаването му съ образно стопанскитъ условия, налага възбрана въ мѣстноститъ, кждето се е проявила болестта.

Когато болестта, въпрѣки горнитъ мърки, взима широки размъри, Министерството на земледѣлието разрешава изкуствено присаждане, предпазването и лѣкуването на животнитъ съ медикаменти, серуми и вакцини.

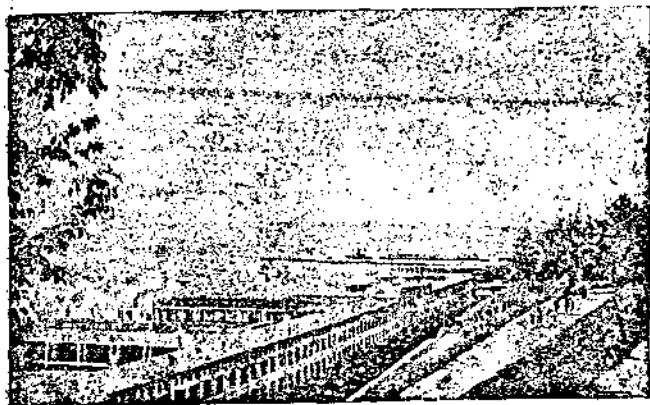
Продажбата на млѣко отъ болни отъ шапъ животни се забранява.

Следъ изтичането на 15 дни отъ последното оздравѣло животно наложенитъ ветеринарно-полицейски мърки се вдигатъ (чл. чл. 197, 198, 199 и 200 отъ сжщия законъ).

Изгледи отъ Варна и околността ѝ

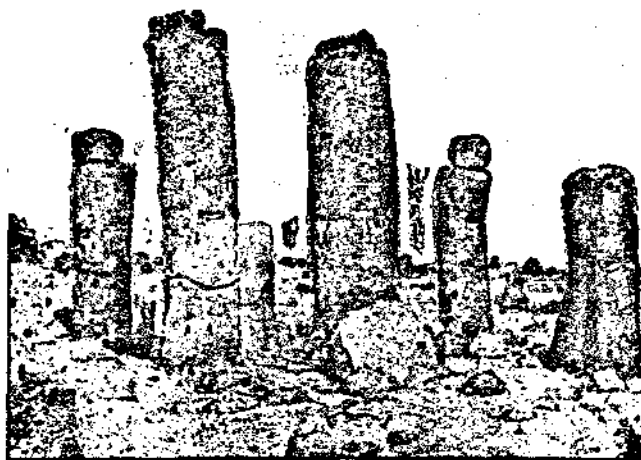
Алеята к. ято води къмъ Морскитъ бени

Друга алея къмъ банитъ

Художественъ фонтанъ въ Морската градина

„Дикили-Ташъ“ (Псбѣтъ камъкъ) въ околността на Варна.

ИЗЪ ОБЩИНСКИЯ СЪВЕТЪ

Заседание на 15 януарий 1934 г.

Заседанието се откри въ 4 ч. и 30 мин. отъ кмета г. П. Ю. Панайотовъ. Преди почване дневния редъ се изказаха:

1. АВР. ГАЧЕВЪ — протестира, че не сж спазени повелитъ на чл. 41 отъ Закона за Град. общини и че съвета не е свиканъ своевременно за да се занимае съ борбата на безработнитъ. Настоява, по спешностъ, въпроса да бжде поставенъ на дневенъ редъ.

2. АС. БРУСЕВЪ — отправи питане къмъ постоянното присъствие: а) Работи ли се за достатъчно водоснабдяване на града и намѣрени ли сж необходимитъ средства отъ 40 мил. лв. за целта или всичкия шумъ около този въпросъ повдигнатъ м. г. е билъ само една реклама; б) на какво основание пост. присъствие е вдигнало шумъ чрезъ печата по въпроса за игралното казино, че щѣло да се строи въ „Св. Константинъ“ когато закона за тази целъ е още бѣла книга и в) Защо още не сж биле изготвени и внесени бюджетно-проектитъ на отдѣлнитъ общ. стопанства. Пита кога смѣта пост. присъствие да ги внесе и какви мероприятия смѣта да предприеме.

3. ИЛ. ДИМИТРОВЪ — на работницитъ отъ пжтно-паважното отдѣление не било платено още за м. м. май и юний м. г. Пита какъ стои този въпросъ.

4. ХР. МИРСКИ — заяви, че групата му се присъединява къмъ изказаното отъ Авр. Гачевъ и протестира противъ това незачитане на закона. Интересова се какъ се плаща на служащитъ отъ курортното стопанство, когато то още не е отдѣлено и нѣма назначенъ директоръ.

Пита не се ли търгува съ разпискитъ на общинскитъ чиновници и сега; както се твърдѣло че ставало при бившето пост. присъствие.

Срещу твърдението на кмета, че това не е вѣрно, предлага анкета.

Кмета заяви, че не е заверявалъ разписки за търговска целъ.

5. ЮМ. НАЛБАНТОВЪ — заяви, че напуща групата на демокр. партия и остава като свободенъ гражданинъ, но че ще подържа постоянното присъствие.

6. КМЕТА — Въ диспутъ съ г. г. А. Брусевъ и А. Гачевъ отговори, че забавянето да се свика съвета се дължи на това, че е билъ въ София по общинска работа, а по въпроса за водоснабдяването заяви, че не само че не се прави реклама, а напротивъ е натоварена една по-голяма комисия отъ специалисти, която проучва колко води има въ околността на града и кои отъ тѣхъ сж за предпочитане. Тя още не си е привършила работата и не се още знае каква сума ще е необходима за да се тѣрси.

По отношение въпроса за казиното заяви, че не е правилъ никакви изявления и че е помолилъ

мѣстнитъ вестници да не пишатъ нищо по този въпросъ. Изявления е правилъ по този въпросъ самия Министъръ на финанситъ и отъ тамъ е шумътъ за който прави въпросъ г. Брусевъ.

По отношение на стопанствата, заяви, че бюджетитъ се изготвятъ и ще бждатъ незабавно внесени въ съвета.

По въпроса за доставката на трѣби, Кмета обясни, че по нѣмане валута, разрешено е да ги достави общината на компенсационни начала срещу износъ на тютюни.

Понеже А. Брусевъ заяви, че по въпроса за водата и други голѣми въпроси не било направено нищо отъ пост. присъствие, разрази се бурни пререкания между А. Брусевъ и Авр. Гачевъ отъ една страна и А. Янковъ и Кмета отъ друга.

А. ЯНКОВЪ като членъ отъ стопанския съветъ за вода и каналъ, даде обстойни обяснения по направеното за намиране и докарване обилно вода на градътъ.

Следъ това се пристѣпи къмъ дневния редъ.

РЕШЕНИЕ № 1.

Реши се да се отпустне необходимата сума помощъ на Комитета за безплатнитъ ученически трапезарии за изплащане акциза върху входнитъ билети за филма „Двегъ сирачета“, който Кино „Ранковъ“ ще прожектира за ученицитъ.

РЕШЕНИЕ № 2.

Избраха се за членове на Стопанския съветъ при курортното стопанство: Ж. Желѣбовъ, П. Стояновъ и Г. М. Вартамянъ, а за членъ на контролния съветъ Д. Янакиевъ.

РЕШЕНИЕ № 3.

Следъ изслушване мненията на г. г. Кмета П. Ю. Панайотовъ и съветницитъ Д. Ненковъ, Соф. Георгиевъ, А. Брусевъ, Н. Поповъ, А. Гачевъ и Хр. Мирски, съвета назначи комисия отъ съветницитъ г. г. Н. Поповъ, Др. Ненковъ, Ан. Петровъ, А. Янковъ и Хр. Теохаровъ, която заедно съ общ. юристконсултъ да обсъди въпроса за сливането на общин. стопан. предприятие и изработи правилникъ за тѣхъ.

РЕШЕНИЕ № 4.

Кмета сложи на разглеждане доклада за експлоатацията на общин. зеленчук. градини.

Следъ като се изказаха: Хр. Мирски, А. Гачевъ и Ан. Петровъ, съвета реши да се отложатъ резискванията по този въпросъ за друго заседание, като предварително се проучи по основно въпроса и се направи писменъ докладъ.

РЕШЕНИЕ № 5.

По докладъ на управителя на Лозовия разсадникъ, съвета опредѣли ценитъ на лозовия материалъ добитъ отъ общин. лозовъ разсадникъ.

Заседанието се вдигна за следния день.

Заседание на 16 януарий 1934 г.

Заседанието се откри въ 4 ч. и 40 мин. отъ Кмета г. П. Ю. Панайотовъ.

Преди започване дневния редъ, общ. съветъ Г. Н. Марчевъ, отправи нѣколко питання до пост. присъствие относително грижитъ за благоустройство и водоснабдяване и пр. на квартала „Сесъ-Севмесъ“.

РЕШЕНИЕ № 6.

Следъ изслушване доклада на пом. кмета Ч. Юрдановъ и мненията на г. г. Хр. Мирски, А. Гачевъ, В. Кириловъ, Ж. Желябовъ, Д. Янакиевъ, Ст. Савовъ, Ст. Пешевъ, съвета одобри доклада относно състоянието на общ. народни кухни, като препоръчва на пост. присъствие да вземе мѣрки за откриване клонове въ крайнитѣ квартали и за подобрене на храната.

РЕШЕНИЕ № 7.

Кмета г. П. Ю. Панайотовъ докладва въпроса за доставка облекло на разсилнитѣ и пожарникиритѣ.

Следъ изслушване мненията на г. г. Ст. Савовъ, Хр. Теохаровъ, Др. Ненковъ, Хр. Мирски, Ж. Желябовъ, В. Кириловъ, Ст. Пешевъ, А. Брусевъ, Ан. Петровъ и пом. кмета Ч. Юрдановъ — съвета отложи разглеждането въпроса за начина на доставяне дрехи за разсилнитѣ и пожарникиритѣ за следното заседание.

РЕШЕНИЕ № 8.

По докладъ на Кмета, съвета реши да се продължатъ наемнитѣ срокове на наетитѣ отъ общината частни здания на М. Караванова — за общ. библиотека, П. Преславски — амбулатория; наследници Шукри Бей — майчинъ домъ и А. Джерова — II градска амбулатория, при сжитѣ условия при които сж били наети по-рано.

РЕШЕНИЕ № 9.

По докладъ на зав. отдѣла за общ. търгове и имоти, съвета одобри поемнитѣ условия за отдаване подъ наемъ бюфета при общ. клиника до 31. III. 1935 год.

РЕШЕНИЕ № 10.

По докладъ на сжщия, съвета одобри поемнитѣ условия за отдаване подъ наемъ бръснарницата въ „Св. Константинъ“ до 31. III. 1935 г.

РЕШЕНИЕ № 11.

По докладъ на сжщия, одобриха се поемнитѣ условия за отдаване на предприемачъ правото за фотографирание на морския плажъ, около банитѣ и въ морската градина до 31. III. 1935 г.

РЕШЕНИЕ № 12.

По докладъ на сжщия, одобриха се поемнитѣ условия за отдаване подъ наемъ 8-тъ павилиона отъ град. казино въ мор. градина до 31. III. 1935 г.

РЕШЕНИЕ № 13.

По докладъ на сжщия, одобриха се поемнитѣ условия за доставката на 2 нови или добре запазени товарни шасита отъ по 2.5—3 тона.

РЕШЕНИЕ № 14.

По докладъ на сжщия, одобриха се поемнитѣ условия за доставка на единъ автоматиченъ кантаръ за теглене месо до 1000 кгр. въ общинската клиника.

РЕШЕНИЕ № 15.

По доклада на сжщия, одобриха се поемнитѣ условия за отдаване на закупчикъ събирането на общ. такси отъ продажбата на едъръ добитъкъ (интизапъ) отъ 1. IV. н. г. до 31. III. 1935 г.

РЕШЕНИЕ № 16.

По докладъ на Кмета, одобри се протоколъ № 26/4 отъ 16. XII. 1933 г. на училищното н-ство съ което, сжщото е одобрило протоколъ на комисията за частичното приемане на училището въ Добруджанския кварталъ и е продължило срока на предприятието до 1 септември т. г.

РЕШЕНИЕ № 17.

По докладъ на Кмета, одобри се протоколъ № 24/4 отъ 30. XI. м. г. на учил. н-ство, съ който сжщото е продължило срока на Стопан. Коопер. „Напредъ“ въ Варна съ още 15 дни като плаща за просроченъ день по 1% глоба върху стойността на доставената частъ отъ учил. покщница.

РЕШЕНИЕ № 18.

По докладъ на Кмета, одобри се протоколъ № 24/5 отъ 30. XI. м. г. на учил. настоятелство, съ който сжщото е одобрило да се увеличи броя на доставенитѣ фанели за беднитѣ ученици отъ 1000 на 1162.

РЕШЕНИЕ № 19.

По докладъ на Кмета, одобри се договора сключенъ между учил. настоятелство и Пандели Николовъ отъ Варна за наемане зданието му кв. 597/1 за срокъ 1 год. считано отъ I. XI. 1933 г. до 31. X. 1934 год. срещу годишенъ наемъ 12,000 лв. за помещение на първоначално училище.

РЕШЕНИЕ № 20.

По докладъ на Кмета, одобри се протоколъ № 24-6 отъ 30. XI. м. г. на учил. настоятелство съ който, сжщото е одобрило сключения между него и пансиона за сирацитѣ отъ войнитѣ договоръ за наемане отъ последния 4 класни стаи за училищ. помещение и е решило, разносикитѣ по обгербването на договора и публикацията да останатъ за смѣтка на настоятелството.

РЕШЕНИЕ № 21.

По докладъ на Кмета, одобри се протоколъ № 17-5 отъ 13. IX. м. г. на учил. настоятелство, съ който, сжщото е опредѣлило наема на зданието на Фота Кирилова въ Македон. кварталъ за времето отъ 1. VII. м. г. до 30. IX. с. г. на 12,600 лв. годишно или по 1050 лв. месечно.

РЕШЕНИЕ № 22.

По докладъ на Кмета, одобри се протоколъ № 15-2 отъ 27. VII. м. г. на учил. настоятелство, съ което, сжщото е опредѣлило наемитѣ на нѣколко частни сгради наети за учил. помещения.

Заседанието се вдигна за следния день.

Морското училище се мѣсти въ Созополъ

Съ тъга сме изправени предъ тая новина. Близко 40 годишното пребиваване на училището го направи неотемлена частъ отъ града.

Въ дни на тържества нѣма да виждаме стройнитѣ редове на ученицитѣ, нѣма да срещаме веселитѣ бодри младежи — въ спретнати моряшки униформи.

Още не ни се вѣрва че това ще бѣде фактъ.

Новината ни изненада. Гражданството се вълнува — засѣгнати сж и материални интереси.

Училището има бюджетъ нѣколко милиона. Тѣ всички оставаха въ града. Варна следъ нещастнитѣ войни отъ градъ на благоденствие се обърна на градъ, който умира. И всѣко посегателство върху оскѣднитѣ приходи на гражданитѣ е ударъ върху поваления.

Варна най-малко очакваше ударъ отъ

страна на Флота, който всѣкога тѣй широко е използвалъ гостоприемството й.

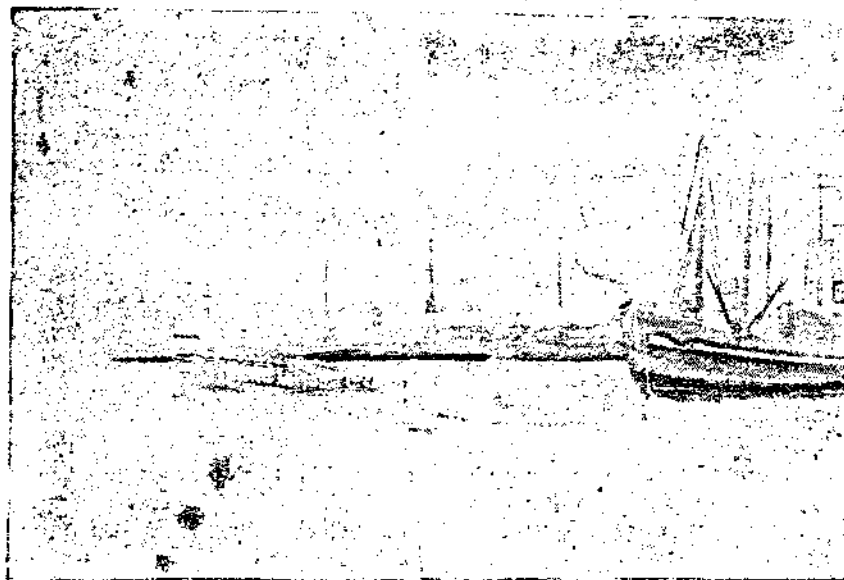
Решението не може да бѣде фатално при една по добра преценка на нѣщата.

При едно по дълбоко обмисляне на значението на училището за града и ролята на последния, като културенъ факторъ въ живота на училището, ние вѣрваме че това мѣстене може да бѣде отмѣнено.

Образуванъ е специаленъ комитетъ отъ видни граждани на чело съ Г-нъ Кмета, председателя на Търг. инд. камара, който е взелъ инициативата да се запази училището въ Варна.

Ние вѣрваме, че съответнитѣ фактори ще се вслушатъ въ справедливитѣ искания на комитета и гражданството и ще отмѣнятъ издадената заповедъ за премѣстването.

Гражданинъ.

Пристан щето

Обявленията за всички общински търгове се печататъ задължително въ Варненски общински вестникъ и се таксуватъ по 2'50 лв. кв. см.

Диренция на Труда и Обществ. Осигуровни

СЪОБЩЕНИЕ

№ 4584

Съгласно чл. 9, заб. II отъ „Наредбата за работното време въ търговскитъ заведения“, публикувана въ „Държ. Вестникъ“, брой 18 и 21 отъ 1933 г. и въ „Работнически бранителъ“ № № 1 и 2 отъ 1933 год., отъ 1 априлъ влизатъ въ сила опредѣленитъ за лѣтния сезонъ часове за отваряне и затваряне на търговскитъ заведения, а именно:

1. Търговскитъ заведения за продажба на едро, на дребно и на едро и на дребно, сж отворени за публиката отъ 7 до 13 (1) часа включително и отъ 15 (3) до 19 (7) часа включително.

Забележка. — Работното време въ тия заведения срещу празникъ и недѣленъ день може да се удължи съ единъ часъ следъ обѣдъ.

2. Всички търговски заведения включително и указанитъ въ чл. 14 отъ наредбата (гледай точка трета отъ настоящето съобщение) могатъ да бждатъ отворени презъ цѣлия день отъ 7 часа до 22 (10) часа включително безъ обѣдна почивка: а) презъ днитъ на пазаръ и б) презъ 4-тѣхъ дни предъ Васкресение Христово.

3. Бакалницитъ магазинитъ за бонбонитъ и други захарни издѣлия и месарницитъ, сж отворени отъ 7 до 13 (1) часа включително и отъ 16 (4) до 21 (9) часа включително, а срещу празникъ и недѣля — до 22 (10) часа включително.

Забележка 1. По решение на общинскитъ съвети, въ провинцията, инспекторитъ на труда могатъ да измѣнятъ това работно време, споредъ нуждитъ на мѣстнитъ условия.

Забележка 2. На казанитъ търговски заведения се позволява презъ всѣко време да приематъ донесената имъ стока, която подлежи на бърза развала.

Забележка 3. Месарницитъ, които продаватъ на едро, могатъ да бждатъ отворени отъ 5 часа сутринята.

4. Освобождаватъ се отъ наредбата: зарзаватчийницитъ, овощарницитъ, яйчарницитъ, рибарницитъ на едро и дребно, магазинитъ за продажба на бензинъ и автомобилни масла, складоветъ на зърнени храни и мелницитъ, които закупватъ и продаватъ зърнени храни и брашна, занаятчийскитъ работилници, въ които се продаватъ произвежданитъ отъ тѣхъ стоки, хотелитъ, ресторантитъ, бирарнитъ, аперативитъ, кръчмитъ, кафенетата, хлѣбарницитъ, млѣкарницитъ, сладкарницитъ, бозаджийницитъ, болницитъ и болничнитъ заведения, пансионитъ, бюрата за продажба на пѣтнически билети, концертнитъ и театрални агенции, магазинитъ за даване подъ наемъ мотоциклети и велосипеди, цѣттарскитъ магазини, магазинитъ за погребалнитъ ковчези, клубоветъ, заведенията за развлечения и зрѣлища, както и всички търговски заведения по панаиритъ и съборитъ.

Забележка 1. Ако тѣзи заведения, обаче, иматъ канцеларии наредбата се прилага по отношение на лицата, които работятъ въ последнитъ.

Забележка 2. Въ обушарскитъ и кройческитъ за женски и мъжки дрехи занаятчийски работилници, въ които се продаватъ произвежданитъ отъ тѣхъ обуша и дрехи, не се позволява да се продаватъ последнитъ презъ времето, презъ което не е позволено на търговскитъ заведения за продажба на обуша и дрехи да продаватъ тия предмети.

Забележка 3. Въ всички занаятчийски работилници, както и въ всички търговски заве-

дения, въ всички градовѣ и села, на работящитѣ въ тѣхъ работници, калфи, чираци и други служащи, непременно трѣбва да се дава обѣдна почивка най-малко единъ часъ за нахранване и почиване.

Забележка 4. Разрешава се на хлѣбарницитѣ, овощарницитѣ, зарзаватчийницитѣ и рибарницитѣ да бждатъ отворени въ празниченъ и недѣленъ день отъ 7 до 12 часа предъ пладнѣ, както и да ориематъ въ всѣко време донесената имъ стока, подлежаща на бърза развала.

Овощарницитѣ, които продаватъ само овсция, магазинитѣ за продажба на бензинъ и автомобилни масла, хотелитѣ, бирариитѣ, аперативитѣ, кръчмитѣ, кафенетата, млѣкарницитѣ, сладкарницитѣ, бозаджийницитѣ, болничнитѣ заведения, болницитѣ, пансионитѣ, бюрата за продажба на пжтнически билети, концертнитѣ и театрални агенции, магазинитѣ за даване подъ наемъ мотоциклети и велосипеди, цѣтгарскитѣ магазини, магазинитѣ за за погребални ксвчези, клубоветѣ и заведенията за развлечения и зрѣлища, могатъ да бждатъ отворени въ недѣленъ и празниченъ день презъ цѣлия день

5. Колбасницитѣ и магазинитѣ за млѣчни произведения, сж отворени отъ 7 до 13 (1) часа и отъ 16 (4) до 21 (9) часа включително, а срещу празникъ и недѣля — до 22 (10) часа включително.

6. Книжарницитѣ сж отворени отъ 7 до 13 и половина (1 и половина) часа и отъ 15 (3) часа до 19 (7) часа включително, а срещу празникъ и недѣля — до 20 (8) часа включително.

7. Бръснаро-фризьорскитѣ заведения сж отворени отъ 7 до 13 (1) часа включително и отъ 15 и половина (3 и половина) часа до 20 (8) часа включително, а срещу празникъ и недѣля — до 23 (11) часа включително и безъ обѣдна почивка.

Забележка 1. Бръснаро фризьорскитѣ заведения въ провинцията сж отворени въ празниченъ и недѣленъ день отъ 7—12 часа включително преди пладнѣ, презъ което време оставатъ да работятъ само работодателитѣ, както и онѣзи работници, на които презъ седмицата се гарантира 36 часовъ седмична почивка, съгласно чл. 20 отъ Закона за Х. Б. Т.

Забележка 2. При два празника единъ

следъ други непосредствено — въ втория сж затворени.

Забележка 3. Въ пазарни дни бръснаро-фризьорскитѣ заведения работятъ безъ обѣдна почивка.

8. Тютюнопродавцитѣ и вестнико-продавцитѣ сж отворени отъ 7 до 21 (9) часа включително, а въ празниченъ и недѣленъ день — отъ 7 до 13 (1) часа включително.

Забележка 1. Презъ време на обѣдната почивка тѣ могатъ да продаватъ само тютюневи издѣлия, кибритъ, карти за игра, марки, отворени писма и периодически издания.

Забележка 2. За вестникарскитѣ агенции въ провинцията, които продаватъ само вестници, списания, цигари, кибритъ, писма и марки, както тютюно и вестникопродавницитѣ на гаритѣ, наредбата за работното време въ търговскитѣ заведения нѣма да се прилага.

9. Складоветѣ за отоплителни материали сж отворени отъ 7 до 20 (8) часа включително, срещу празниченъ и недѣленъ день до 21 (9) часа включително съ задължителна обѣдна почивка за работницитѣ и служащитѣ най-малко отъ два часа.

10. Аптекитѣ сж отворени отъ 7 до 21 (9) часа включително.

Забележка 1. Презъ останалото време на депоношието работятъ само дежурнитѣ аптеки.

Забележка 2. Дьогернитѣ, санитарнитѣ магазини и магазинитѣ за билки, сж отворени отъ 7 до 13 (1) часа включително и отъ 15 (3) часа до 21 (9) часа включително.

Забележка 3. Срещу празниченъ и недѣленъ день работното време се продължава съ 1 часъ следъ обѣдъ.

11. Презъ време на обѣднитѣ и нощни почивки, следъ 13 (1) часа и следъ 19 (7) часа, както и презъ празнични и недѣлни дни, е забрансна амбулантната търговия.

Забележка. Презъ това време могатъ да се продаватъ отъ амбулантнитѣ пѣодавачи само вестници, списания, прѣсни овсция, семки, халва, кестени, гевреци, шоколадъ, безалхолни питиета, сладоледъ и други подобни.

12. Въ търговските заведения, на които е позволена работата въ неделни и празнични дни, когато работниците работят въ тия дни, трѣбва общо презъ днитѣ на седмицата да имъ се дава 36 часа седмична почивка, презъ време на която работата имъ да се извършва отъ други работници или отъ самитѣ работодатели.

13. Работното време въ затворенитѣ градски пазари да се опредѣля съ особни наредби, изготвяни отъ управителитѣ на последнитѣ и одобрявани отъ Дирекцията на Труда и Обществениѣ Осигуровки.

14. **Инспекторитѣ на труда да поканятъ всички полицейски власти, търговско-индустриалнитѣ камари и заинтересованитѣ по наредбата търговски организации да следятъ за нейното строго спазване.**

София, 27 мартъ 1934 год.

Директоръ на труда: **Д. ИВАНОВЪ**

Началникъ на отдѣлението: **ХР. ЦАНКОВЪ** 34

ИГРАЛНОТО КАЗИНО ВЪ ВАРНА

Какво предстои на общината—откриването на казиното да стане още това лѣто.
Разговоръ съ кмета на града г. П. Панайотовъ.

Кметътъ на града г-нъ Панайотовъ, който отъ близо 20 дни бѣ въ София по уреждането на редица въпроси за града, се заварна.

Главниятъ въпросъ, съ който кметътъ имаше да се справи—откриване игрално казино въ Варна, както е известно, е вече решенъ благоприятно за нашия градъ.

Законътъ е вече отпечатанъ въ Държ. вестникъ и останалото зависи отъ Варна, респективно отъ общината.

Предстои значи, да се бърза съ откриването на казиното, за да може, още това лѣто да се използва отъ курортиститѣ.

Въ разговоръ съ г-нъ Панайотовъ по този последния въпросъ узнаваме:

— Първо нѣщо, което ни предстои, заяви г-нъ кметътъ, е да назначимъ една комисия да изработи програмата, на базата на която ще преговаряме съ концесионеритѣ. Тази програма, която ще съдържа всички данни и условия за казиното и хотела, които ще се строятъ, ще бжде изпратена на нашитѣ легации въ чужбина, които отъ своя страна ще я раздаватъ на заинтересованитѣ.

На въпроса ни дали ще може това лѣто игралния домъ да бжде откритъ г-нъ Панайотовъ ни заяви, че това ще зависи отъ

предложенията, които ще има общината, въ смисълъ дали тия предложения ще бждатъ задоволителни за общината.

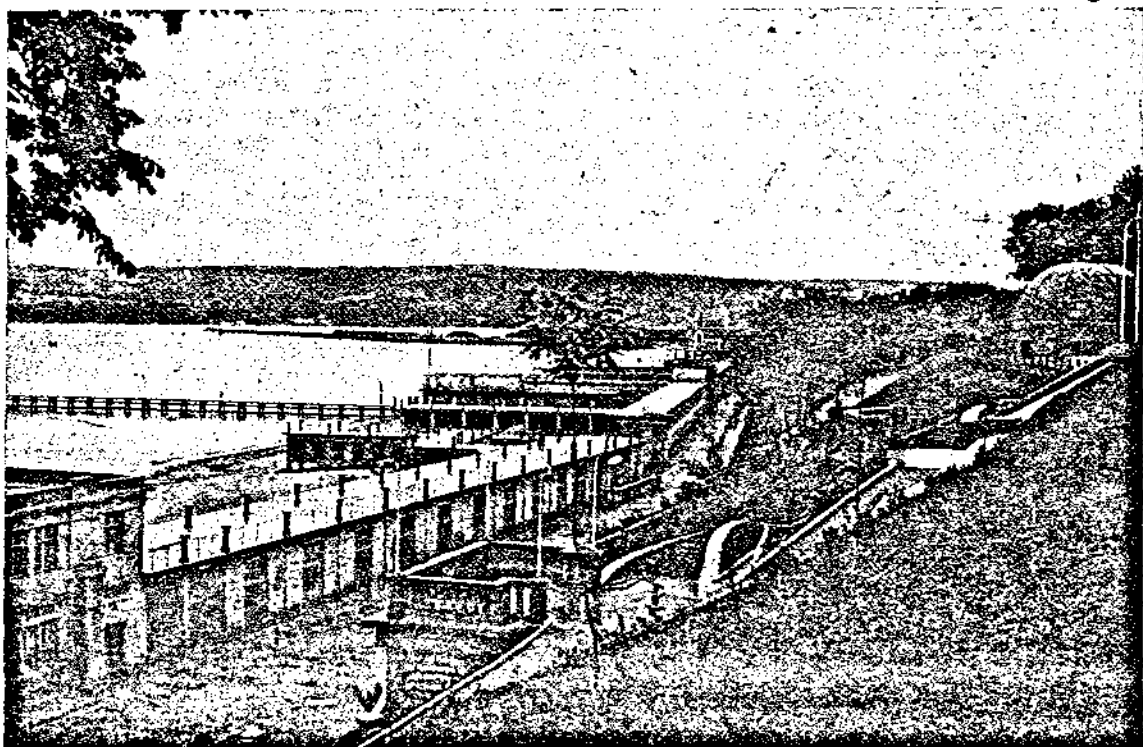
И наистина съ единъ такъвъ въпросъ, не би могло да се оперира бързо, защото се касае не за използването на игралния домъ за една година, а за единъ периодъ отъ 30 години.

Ако предполагаемиятъ концесионеръ се съгласи на условията предвидени отъ общината, и внесе изискуемата се отъ поемнитѣ условия гаранция до постройката на казиното и хотела, той ще може въ такъвъ случай да използва другото здание за целта.

Въ всѣки случай общината ще действа осторожно, защото въпросътъ е доста деликатенъ отъ гледна точка за интереситѣ на града.

Минавайки на друга тема, г-нъ кметътъ ни заяви, че още това лѣто водата на градския водопроводъ ще бжде увеличена съ 8 литри на секунда (сега ила 32 литри).

Г-нъ Панайотовъ презъ време на пребиваването си въ София е успѣлъ да уреди и други въпроси, на гледъ може би дребни, но отъ жизнено значение за правилния ходъ на стопанската и финансова политика на управата на Варна.

Морскитѣ бани

Военното събрание, паметника отъ 1885 г., и булевардитѣ около тѣхъ.